

JELENLÉT

A nappalok egyre rövidebbek lesznek, a sötétség egyre sűrűbb és hosszabb. És ti azt mondjátok: nem kell félni. Majd jön valaki, aki elűzi a sötétséget, és sose látott fényt gyújt a világnak. Az adventi emberek remélnek, és várják a fényt.

Kosztolányi Dezső

SZÖVEG –
FÁBIÁN TIBOR református lelkész, publicista

SOROZAT –
LÉTKÉRDÉSEK

KISKARÁCSONY

Ünnep harmadnapját a szegények karácsonyának hívjuk. Ilyenkor nincs istentisztelet, kilépünk a templomi közegből, elindulunk megkeresni a „rongyos istállócskákat”, a falu szegénynegyedét. Itt csak úgy nevezik: a Sor.

◆ Kicsi, egyforma zöld házikók sorakoznak az út egyik szélén, a másikon meg putrik düledeznek. A sorházakat egy holland alapítvány önkéntesei építették pár éve a sokgyerekes családoknak. Már többször megálltunk itt egy-egy percre advent idején, most igyekszünk szóba elegyedni is. Vargáék hét gyerekének többsége már régi ismerősként üdvözl. Legutóbb ünnep első napján kopogtatott be hozzánk a három nagyobb lány. Kántálni jöttek. Elénekeltek egy karácsonyi slágert, és én közben azon kaptam magam, hogy reflexből az ajtóban hallgatom őket. Már a benti melegben, a kényelmes kanapén ülve mesélték, hogy velünk együtt összesen három helyen jártak. Az idős tanítónőnél, az egyik jóléltű boltosnál és nálunk, a parókián. Ennyi helyre engedték be őket. Pedig olyan sok étel-ital összegyűlik egy-egy családi háztartásban az ünnep alatt. Ha csak a feleslegéből adna is az ember, máris sok jót tehetne vele.

A kis zöld ház lakói örömmel fogadnak, már többször kérték, hogy nézzem meg az otthonukat. A ház egy konyha méretű szobából áll, egyik oldalán egy konyhasarok, a tetőtérre vezető lépcsőfokokon edények, ételmaradványok sorakoznak. A fenti szoba a nagyobb lányok birodalma. Az anyuka büszkén mutatja a kétméteres, ajándékba kapott karácsonyfát. Ugye megismerem rajta a tőlem kapott szaloncukrot és mézeskalácsszívet? Aztán egy doboz csokit nyújt át, amit az iskolában kaptak a gyerekek egy német

segélycsomag részeként. Erősködik, vigyem haza a feleségemnek. Hiába szabadkozom, hogy hét gyerek között jobb helye van az édességnek, nincs apelláta, megsértené őket a visszautasítás. Közben be-benyit egy-egy szomszéd gyerek, és egy szomszéd pár is letelepszik körénk. Egy korábbi katolikus papról mesélnek, aki néhány éve egy nagy doboz pereccel érkezett, majd összedobolta a Sor gyerekeit a közeli libalegelőre, és egy kis tréfás beszélgetés keretében kiosztotta nekik. Lám, nemcsak a segélyek mennyisége, de az őszinte törődés és odafigyelés is belevésődik a lelkekbe! Hosszasan mesélik különféle tapasztalataikat arról, amikor nincs ki eltemesse a halott gyermeket, vagy amikor a felzárkóztatásra létrehozott délutáni tanítás gyerekverésbe torkollik.

Hallgatom őket, mert ilyenkor talán éppen ez a legértékesebb: leülni a rossz ágyra, vállalni a rizikót, hogy néhány bolha is velem tart, és együtt lenni egy kis időre. Ne értsük félre, nem a reánk olyannyira jellemző siralom- és panaszáradat hangja hallik. Már-már rezignált belenyugvással mesélnék, mint akiknek ezekből, a hol világos, hol kormos üvegcserepekből áll össze az életük. Indulás előtt még készült egy telefonos fotó a karácsonyfa előtt. Nem tudják kezelni a készüléket, ez nem az okostelefonok környéke. Hazafelé azon töprengek, hosszú évek óta ez volt a legőszintébb, közösségben megélt karácsonyom. ◆